

...„Jde o starověký kus sumerského hliněného nádobí, který jsem ukazovala svým studentům při přednáškách o Sumerské říši. Byl to unikát s klínovým nápisem.“

„V tom se nevyznám. Už je to pěkných let, co jsem měl na vejšce západní civilizaci.“

„Klínopis byla vymoženost sumerské kultury, o jeden stupeň výš než obrázkové písmo,“ vysvětlila. „V klínopisu představuje každý znak ve tvaru klínu jednu slabiku. Existují tisíce sumerských nápisů na destičkách z pálené hlíny. Ale tenhle nápis,“ pokračovala, „nebyl na destičce, ale na vázičce, dokonale dochovaný a starý přes pět tisíc let.“ Naklonila se dopředu. „Nicku, fakulta za ni zaplatila majlant. Byl to nejsenzačnější nález, jaký jsem kdy viděla, vzácný a naprosto nenahraditelný. Směla jsem ho používat jako vizuální pomůcku v jedné třídě. Nikoho nenapadlo, že by se to mohlo ztratit. Stálo to tisíce dolarů...“

„Podř.“ Vedl ji k velkému sedanu, který si najal, a pomohl jí nasednout. „Naváděj mě. Už dlouho jsem tady nejezdil.“

„Ne zas tak dlouho. Odešel jsi, až když jsi skončil u FBI. To je teprve čtyři roky.“

„Někdy mi to připadá jako věčnost.“

„Houston je asi podstatně jiný, co?“

„Jedině když je zaplavenej. Jinak je to samej beton, ocel a dlažba. Tak jako v každém jiném městě. Je to takovej Washington s línou výslovností.“

Zasmála se. „Řekla bych, že většina měst je stejných. Já jsem moc necestovala. A když, tak do míst, která na dnešní zvyklosti vypadají strašně primitivně.“

„Za vykopávkama, ne?“

„Přesně tak. Před pár lety jsem jela na Custerovo bojiště v Montaně pomáhat archeologům a jiným antropologům identifikovat ostatky. Pak jsem měla práci v Arizoně v troskách Hohokam a jednou jsem letěla do Georgie, kde se vykopával srub z osmnáctého století.“

„To musí bejt vzrušující.“

„Pro tebe ne. Ale pro mě je to první a poslední. Chci bádát v místech, která obývali domorodci v Austrálii, a v ruinách, které se začínají vykopávat v Řecku a Římě. Taky chci jet na Machu Picchu v Peru a na trosky staveb Mayů, Toltéků a Olméků v Mexiku a dalších středoamerických zemích.“ Oči jí jiskřily vzrušením. „Chci jet do Afriky a do Číny... Ach, Nicku, na vyřešení čeká hromada tajemství!“

Zíral na ni. „Mluvíš jako detektiv.“

„Vlastně jím tak trochu jsem. Já pátrám po stopách v minulosti a ty zase v přítomnosti. Obojí je to zkoumání.“

„Kabinet mám v prvním patře.“

Vedla ho k velké cihlové budově, kolem vrátnice a nahoru po schodech vedoucích ke katedrám dějin a sociologie.

„Já sídlím támhle na konci chodby. Historici mají tohle křídlo. Katedra sociologie je poměrně malá, ale nabízíme zajímavé kursy.“

„Antropologie je sociologie,“ poznamenal. „Sám jsem ji měl krátkou dobu na vejšce. Sociologie a právo jdou ruku v ruce, víš?“

„Jistě,“ přitakala a odemkla kabinet. „Vedle je biologická laboratoř. Jsou tu jenom dočasně, než jim upraví jejich místnosti. Mají tady hady,“ dodala a otřásla se.

Chodbou s vysokým stropem se rozlehl vřískot. „To je jeden z nich?“ zeptal se.

„Hadi nevřískají. Ne, tohle je Pal.“

„Kdo? Nebo co?“

„Pal je chybějící článek. Tak mu tady říkáme. Je to Australopithecus insidiosus.“

„To je řecky?“

„Latinsky,“ opravila ho. „Pal je na opici příliš chytrý. Musíme ho zamykat. Rád trhá skripta. A když někde necháš ležet klíče v jeho dosahu, už se s nimi nesetkáš.“

„On není v kleci?“

„Obvykle je. Ale otvírá si zámek.“ dala se do smíchu. „Posledně když utekl, byla zrovna v aule porada správce a členů předsednictva. Pal tam přiběhl a začal přítomné zasypávat zbytky stravy.“

„No to muselo na hosty zapůsobit báječně!“

„Na hosty? Byl tam senátor z Marylandu. Za to jsme nedostali finanční prostředky potřebné na nový výzkumný projekt.“

„To mě ani nepřekvapuje. Čistě ze zvědavosti: co ste to chtěli zkoumat?“

Oči se jí rozjasnily. „Sociální chování primátů.“

Nick vyprskl smíchy. „Tak se mi zdá, že si ho užijete dost i bez finančních prostředků.“

„Přesně to řekl náš předseda. Tady.“ Otevřela dveře do skromného kabinetu, kde byl stůl, židle a knihovna přecpaná příručkami. Na stole ležely hromady papírů. „Jako skoro každý jiný jsem poradce fakulty. Ve volném čase přednáším antropologii.“

Stál a hleděl na ni pln zvědavosti. „Tys měla vždycky hlavu otevřenou. Někdy jsem z tebe míval hrůzu. Ať jsem znal cokoliv, tys věděla víc.“

„Otevřená hlava může být pro mladou dívku prokletí,“ řekla s příchutí hořkosti a dodala: „Ale zase to vydrží mnohem déle než svůdná postava a hezká tvářička.“

„Na tobě není nic špatného. Až na to, že potřebuješ vykrmit.“

„No, jednou přiberu. Tak tady ta vázička ležela, než zmizela.“

Ukázala na prostředek stolu.

„Kdy zmizela?“

„Včera odpoledne.“

Uplynula hodina a pak ještě jedna, a nic se neudálo. Přítomní začali jevit neklid. Tabby divoce bušilo srdce. Co když se Nick mýlil? Jestli se zloděj neukáže, má po kariéře.

„To je absurdní,“ bručel Daniel. „Mrháme tu časem.“

„Klidně můžete odejít, doktore Myersi,“ poznamenal Nick lhostejně. „My to tady odsedíme i bez vás.“

Daniel se rozhlédl kolem a zašklebil se. „No, snad bych ještě chvíli počkat mohl,“ dodal, neboť si povšiml, že to Tabby rozrušilo.

Opět se uvelebil a zkřížil si nohy. Nick pozoroval Tabby a snažil se uklidnit rozbouřené city. Zpátky do Houstonu ho to lákalo míň než kdy jindy.

Všichni se napřímili, jakmile zaslechli za dveřmi šramot. Nick si položil prst na ústa a všichni se stáhli do stínu.

Dveře byly zamčené, ale někdo se hrabal v zámku. V tichu lomoz působil silněji a doprovázel ho ještě jeden zvuk. Takový zvláštní, připomínající spíš chrochtání.

Po chvíli se dveře otevřely. Ve tmě nebylo nic vidět. Do ticha se ozval náraz do židle, žuchnutí a cinknutí skleněné krabičky převrhnuté na Tabbyině stole.

„Teď!“ zvolal Nick.

Rozsvítil a náhlý jas ještě umocnil blesk fotoaparátu. Všichni bez dechu zírali na obraz, který reportér právě zachytil.

Na stole stál malý, chlupatý dvounožec a v tlapce svíral lacinou sádrovou sošku, kterou tam Tabby nastražila jako návnadu. Byl to primát Pal. Jednu packu měl ovázanou.

„Kristepane!“ vykřikl Daniel. „To je ta prokletá opice!“

„Pal!“ vydechla Tabby. „Viděli jste, jak si odemkl?“

„Ano. A celej vtip je v tom, že si kořisti ze svejch loupežnejch vejprav nosil do biologický laboratoře a tam si je schovával. Schválně se pojdme podívat.“

Nechali Pala v kabinetě a šli za Nickem přes chodbu do biologické laboratoře. Pečlivé prohledání místnosti odhalilo obě pohřešované starožitnosti a několik dalších, modernějších trofejí. Měl je ukryté ve velké láhvi.

„Jé, rtěnka, kterou jsem nemohla najít,“ smála se Tabby a vzala si ji zpátky. „A moje zrcátko. Myslela jsem, že mi vypadlo z kabelky. Danieli, tady je troubel dýmky, o které jsi myslel, že jsi ji ztratil.“ Podala mu ji.

„To bude, panečku, bomba,“ liboval si Tim a chvatně celou skupinku fotografoval.

„Uspořádáme sbírku pro doktora Flanneryho,“ navrhl Daniel. „Až se o tomhle doslechne, omdlí. A jestli děkan nezruší jeho výzkumný projekt, pak jsem sám opice.“

„Určitě zařídíte, aby se zpráva dostala do tiskových agentur, aby byla Tabby zproštěna viny,“ řekl Nick.

„Spolehněte se,“ ujistil ho Tim. „Ta bude v článku zlatým hřebem. Krásná profesorka obětí inteligentní opice. Už vidím titulky před sebou. Uvedem to tak, jako že se do ní opičák zamiloval a ty osobní předměty si bral jako fetiše od milované.“

„Bože,“ vzdychla Tabby.

„Ne, ne, doktorko, neberte to vážně. Co kdybyste nám řekla něco osobního?“ A s nepotlačitelným úšklebkem dodal: „Za to vám pak před okny nebudu zřizovat tábořiště.“

„Jenom to ne! Ano, poskytnu vám něco, co můžete ocitovat.“

„Má ovázanou packu,“ ukázal Nick. „Tím je případ jasný. Na chlupu, který jsem našel na Tabbyině stole, byla kapička krve. Vzal jsem to do laboratoře FBI a technik to identifikoval jako chlup a krev primáta.“ A s pobaveným pohledem na vykuleného novináře dodal: „A taky mi označil velikost, váhá a přibližněj věk opice. To všechno na základě jednoho vzorku.“

„Úžasné, co dnes dokáží,“ obdivně pokyvoval hlavou Mathews. „Jednou jsem v televizi viděl o laboratorních detektivech zajímavý pořad. Je to opravdu klasa.“

„Spoustu toho soud ještě neuznává,“ řekl Nick tiše. „Ale i to přijde. Jen co přijmou důkazy podložený rozborama DNK.“

„Tomu nevěřte,“ namítl cynicky Mathews. „Vždycky se najde způsob, jak odebrat vzorek krve nevinného člověka a zanechat ho na místě činu.“

„Vy reportéři!“ dopálil se Nick.

„Mně vinu nedávejte,“ obrátil se Mathews a položil si ruku na srdce. „Já bych vám iluze nebral za nic na světě, pane, ale lidstvo je zkažené.“

„Všichni ne,“ vmísila se do debaty Tabby. „Ještě existují dobří lidé.“

„Ale musíte po nich pracně pátrat. Doktorko, když mi povíte něco senzačního, nechám vás už na pokoji.“

Tabby mu něco řekla, aby už ta nevšední kapitola jejího života co nejrychleji skončila. Odhalení Pala ji alespoň na chvíli odpoutalo od soukromých problémů. Za to byla v dané situaci vděčná.